

Hồng Thủy

Tôi rời Việt Nam vào buổi hoàng hôn ngày 29 tháng 4. Trời mưa lất phất, những giọt mưa hòa lẫn với những giọt nước mắt của tôi. Tôi biết là sẽ phải xa quê hương không biết bao giờ mới được trở về nên trong lòng buồn vô cùng. Hai vợ chồng tôi và 4 đứa con cùng đoàn người di tản, chen lấn lên một chiếc tàu Hải Quân đậu trong Hải Quân Công xưởng.

Dù đang trong tình trạng sửa chữa, chiếc tàu cũng cố gắng kéo lê đưa đoàn người lánh nạn Cộng sản đi tìm bến bờ tự do. Chiếc tàu rời bến Sài Gòn khi thành phố bắt đầu lên đèn.

Sang đến Phi Luật Tân, chúng tôi được chuyển sang tàu của Hải Quân Mỹ để đi đến đảo Guam. Ở đảo Guam một thời gian ngắn, chúng tôi được chuyển tới trại tị nạn Indiantown Gap ở Pennsylvania và sau đó định cư ở Maryland.

Ngày Hội Ngộ

Thằng Việt vừa ngáp ngắn ngáp dài quay sang hỏi mẹ:

- Sao máy bay bố đến trễ vậy mẹ?

- Mẹ cũng không biết tại sao nữa.

Con Thơ đứng dậy vươn vai.

- Ngồi hoài mỏi quá. Mẹ với Việt có đói không con đi mua pizza ăn cho đỡ đói?

Hiền nhìn con gái lắc đầu.

- Mẹ chỉ mệt chứ không đói. Độ nửa giờ nữa máy bay mới tới.

Tụi con đói thì đi mua cái gì ăn đỡ đi. Ăn chút thôi, để bụng về nhà ăn cơm với bố. Thức ăn ê hề ở nhà ngon lắm đó.

- Đúng rồi, hèn gì hồi nãy Việt thấy mẹ nướng thịt thơm quá trời.

Thơ ngồi lại xuống ghế.

- Thôi vậy ráng nhịn thêm về nhà ăn bún thịt nướng ngon hơn.

Máy bay bắt đầu hạ thấp để đáp xuống phi trường Reagan, ông Nam thấy lòng nôn nao khó tả. Mười năm rồi chưa được gặp vợ và hai con. Khi cả nhà đi vượt biên, ông đưa vợ con lên tàu trước rồi quay về nhà lấy thêm ít thuốc men cần thiết. Không ngờ ông bị bắt và kẹt lại. Vợ con ông may mắn đi thoát. Năm ấy thằng Việt mới 5 tuổi và con Thơ 7 tuổi. Bây giờ chắc chúng lớn bộn rồi. Hiền gửi ảnh về cho ông nhân dịp con Thơ ra trường chụp chung với đồng người quá nên người nào cũng nhỏ xíu. Mắt ông có cườm bị mờ, nhìn không rõ nên thấy vợ con mờ mờ ảo ảo. Lát nữa đây được gặp mặt chắc ba mẹ con đã thay đổi khá nhiều. Hiền viết thơ kể chuyện nàng mậ ra và cắt tóc ngắn cho tiện chứ không để tóc dài nữa.

Bước ra khỏi lối đi hẹp như một cái hẻm nhỏ ông thấy ngay vợ con đang đứng chờ sẵn. Ông buông cái túi xách xuống đất, ôm chầm lấy vợ. Chiếc áo lụa nuốt nà và mùi nước hoa thơm mát làm ông muốn xiết chặt vợ mãi không rời. Hiền sững sờ vì chồng thay đổi quá nhiều, ông già và gầy hẳn đi, trông không còn chút gì của một chàng sĩ quan hào hoa trong quá khứ.

Buông vợ ra, ông quay sang nhìn hai con, trông chúng lạ lùng quá. Thăng Việt tóc cắt ngắn chải dựng ngược lên như lông nhím lởm chồm chỗ vàng chỗ đen. Nhìn hai ống quần của nó kéo lê dưới đất ông vội kêu lên:

- Con ơi! Sợi dây lưng đứt hay sao mà quần con sắp tuột rồi kìa.

Con Thor bung miệng cười:

- Không phải đâu bố, một đó.

Ông Nam ngạc nhiên:

- Một gì? Con nói bố không hiểu.

- Một bây giờ con trai mặc như vậy đó bố. Quần phải rộng, lưng xệ và ống quần kéo lê dưới đất.

Ông Nam nhăn nhó:

- Một gì khùng quá vậy.

Thăng Việt nhìn bố hơi khó chịu.

Hiền thấy không khí nặng nề vội kéo ông đi.

- Thôi đi lấy hành lý cho nhẹ còn về nhà ăn cơm kéo đoi. Xứ Mỹ chứ đâu phải ở Việt Nam, anh để ý đến cách ăn mặc của con làm gì.

Ông Nam cảm thấy mặt nóng bừng vì giận nhưng chỉ lẳng lẳng đi theo vợ.

Bây giờ ông mới để ý đến khoảng bụng để trần của con Thor, dễ dên nửa gang tay chứ không ít. Cái quần jean bạc théch, rách ở đầu gối, bó sát người xệ xuống dưới rốn. Cái áo cụt tay, ngắn cũn cỡn để lòi một khoảng da thịt. Ông nghĩ đàn bà con gái không được phép ăn mặc hở hang như vậy. Ông quay sang gắt với vợ:

- Em không dạy dỗ con đàng hoàng để chúng ăn mặc như đồ cà lơ thất thểu.

Hiền bực mình gắt lại:

- Anh ăn nói hay nhỉ. Không dạy dỗ đàng hoàng làm sao chúng còn nói được tiếng Việt thông thạo để mà nói chuyện với anh. Con mình như vậy là có phúc lắm rồi. Còn chuyện ăn mặc, chúng nó theo thời mình phải thông cảm cho chúng nó chứ.

Ông Nam gắt lên:

- Thông cảm cái gì, em dung túng cho chúng nó ăn mặc như đồ đứng đường. Con nhà tử tế phải ăn mặc đàng hoàng chứ.

Hiền giận xanh cả mặt.

- Anh ăn nói chả suy nghĩ gì cả. Đừng quên ở Mỹ khác, ở Việt Nam khác.

Ông Nam càng lớn tiếng hơn:

- Khác là khác thế nào, là bố mẹ không được phép dạy con cái à?

Một vài người qua lại tò mò nhìn ông Nam. Con Thơ vừa mắc cỡ vừa bực, nó ghé tai mẹ nói nhỏ:

- Cho con mượn chìa khóa xe, con với thằng Việt ra xe trước nhé, con chịu hết nổi rồi.

Cầm được chìa khóa, con Thơ kéo vợ em đi. Nhìn hai đứa nhỏ biến mất vào đám đông, ông Nam bực tức nói với vợ:

- Em thấy chưa? Đúng là đồ mất dạy. Đi mà không thèm chào hỏi bố gì hết.

- Anh dữ dần la lối như vậy làm sao chúng nó dám nói gì với anh.

Ông Nam như lửa bị chế thêm dầu, cứ thế bùng lên.

- Em định nói giáo cho giặc, dung túng con hỗn láo với bố phải không?

Hiền uất đến trào máu.

- Nếu anh tiếp tục nói năng như vậy, em cũng không thể nói chuyện với anh được nữa, đừng nói gì các con.

Nói xong, Hiền bước đi thật nhanh về phía lấy hành lý để chấm dứt cuộc cãi vã mà Hiền không bao giờ ngờ có thể xảy ra ở giây phút đầu hội ngộ sau 10 năm xa cách.

Biết vợ giận, ông Nam hơi hối hận. Ông tự trách mình nóng nảy quá nên nói những lời nặng nề. Có thể bao nhiêu năm chịu đựng tù tội bất công đã làm con người ông thay đổi, dễ nóng giận và nói những lời cay đắng. Có một dạo, ông giật mình thấy cứ mở mồm ra là ông chửi thề. Chửi thề cuộc đời, chửi thề số kiếp.

Nhìn đám valise chạy lòng vòng, cái nọ nối đuôi cái kia, Hiền bắt buộc phải lên tiếng với chồng:

- Cái nào của anh? Nhớ chỉ trước thì em lấy mới kịp, không thôi nó lại chạy nguyên cả vòng nữa chờ lâu lắm đó.

Giọng ông Nam buồn như tiếng thở dài:

- Cái valise nào cũ nhất, xưa nhất là của anh đó. Em gửi tiền dặn anh mua valise mới nhưng anh muốn mang theo cái valise

kỷ niệm ngày cưới mình mua để đi trăng mật ở Đà Lạt. Anh quý cái valise đó vô cùng.

Câu nói của ông Nam làm Hiền quên hết giận hờn, nàng nhìn chồng xót xa.

- Vợ chồng mình thương nhau như vậy mà sao anh cứ nói những lời làm buồn lòng nhau. Thôi mình bỏ qua đi nhé. Phải vui mừng vì được đoàn tụ chứ.

Hai đứa nhỏ đang ngồi trong xe, thấy bố mẹ đi tới vội vàng mở cửa xe bước ra ngoài. Ông Nam vẫy hai con lại.

- Bố xin lỗi, hồi nãy bố nóng quá. Tại bố không quen cái một lạ lùng của xứ Mỹ nên la tụi con. Lại đây cho bố hôn mỗi đứa một cái.

Hai chị em ngạc nhiên về thái độ thay đổi nhanh chóng của bố nhưng chúng cũng ngoan ngoãn chạy lại ôm ông Nam. Thăng Việt vui vẻ:

- Con coi hình, hồi xưa bố mập và cao lớn lắm, sao bây giờ ốm nhom và nhỏ xíu?

Hiền cười:

- Ngày xưa bố đẹp trai như Việt vậy đó, chỉ khác là tóc bố không dựng đứng giống Việt bây giờ thôi.

Ông Nam cũng cười nhưng giọng nói thật buồn:

- Ở tù, ăn uống đói khát, bị hành hạ tinh thần lẫn thể xác lại thêm nỗi buồn nhớ vợ, nhớ con. Bố còn sống được là may lắm đó các con ơi!

Bữa cơm đoàn tụ mọi người ăn uống thật vui vẻ. Chưa bao giờ ông Nam ăn ngon miệng như vậy. Ông ngồi, cho một chân lên ghế, gấp thức ăn vào bát rồi lua vào mồm, nhai ngồm ngồm một cách thú vị. Trẻ con vừa ăn lại vừa liếc nhìn ông bố với đôi mắt tò mò pha lẫn ngạc nhiên. Hiền ngồi nhìn chồng, nhìn con lo lắng, chỉ sợ chúng lại phê bình cách ăn uống của Nam làm ông bố lại nổi giận. Cũng may bữa cơm trôi qua một cách yên lành.

Cơm nước xong, ông Nam đem bịch kẹo chuối ông mua từ Việt Nam chia cho các con ăn tráng miệng. Đứa nào cũng lắc đầu quày quậy. Ông Nam ép mãi, con Thơ mới nói:

- Bố ơi! Đồ ăn ở Việt Nam họ làm không hợp vệ sinh và pha chế nhiều chất hóa học độc, ăn bịnh chết đó.

Ông Nam bực mình:

- Tao ăn hoài có chết đâu. Tụi bây qua Mỹ, ăn đồ ăn Mỹ quen rồi, bây giờ bày đặt chê đồ Việt Nam, đúng là vọng ngoại.

Con Thơ bị bỏ mắng linh đi mất. Thằng Việt mất trước mất sau cũng bỏ đi luôn. Cả hai đũa chui vào phòng riêng của chúng đóng cửa thật chặt. Hiền chỉ biết ngao ngán thờ dài.

Hai vợ chồng ngồi uống trà với nhau, ông Nam đẩy gói kẹo chuối về phía Hiền:

- Sao? Em có dám ăn món quà quê hương của anh không hay cũng sợ giống mấy đứa lai Mỹ?

Hiền rất khó chịu vì cái lối nói mỉa mai của chồng nhưng nàng cố nhịn vì biết ông Nam mang đầy mặc cảm nên dễ nóng giận. Nàng chỉ nhỏ nhẹ:

- Anh biết tại sao trẻ con nó sợ không? Vì mỗi ngày trên Internet và báo chí họ đều nói về những vụ làm ăn ẩu tả ở Việt Nam. Phần lớn thức ăn đều không hợp vệ sinh và có pha chế nhiều chất hóa học có hại cho sức khỏe.

- Ôi dào, hại mới chả không hại, dễ thường bao nhiêu người ở Việt Nam người ta chết hết hay sao?

Biết là cãi thêm nữa thế nào cũng thành to chuyện, Hiền vội đổi đề tài:

- Anh có muốn coi tivi không? Ở đây cũng có đài Việt Nam hay lắm. Coi một tí cho tiêu com rồi đi tắm cho khỏe.

Buổi tối vào giường ngủ, ông Nam rụt rè nằm xuống bên cạnh vợ. Ông thấy rõ sự cách biệt giữa hai vợ chồng. Vợ ông trông còn rất trẻ trung nọt nà, còn ông thì quá già nua cần cỗi. Lúc ở Việt Nam, ông luôn luôn phấn khởi khi nghĩ đến lúc được nằm gần người vợ yêu quý. Ông vẫn tưởng tượng, ông sẽ ôm ngấu nghiến lấy vợ, hôn hít cho thỏa nỗi nhớ mong. Không ngờ cái hành động mà ông vẫn mơ ước đó và tưởng là sẽ làm một cách thật hồ hởi dễ dàng thì bây giờ đối với ông lại quá khó khăn. Ông muốn giơ cánh tay lên ôm quàng lấy thân thể vợ mà sao cánh tay ông như làm bằng sắt, nó nặng nề quá không sao nhấc lên nổi. Ông muốn cất tiếng nói, thô lộ bao nhiêu nỗi nhớ mong mà sao đôi môi ông không mở ra được. Những lời muốn nói không sao thốt ra, chỉ có nỗi tủi hờn cứ dâng trào lên để cuối cùng thoát ra ngoài bằng một tiếng thờ dài. Ông ao ước vợ ông sẽ ôm choàng lấy ông để hỏi han an ủi nhưng Hiền vẫn nằm yên lặng như một pho tượng,

chỉ có tiếng thở đều hòa của nàng đáp lại nổi chao động trong lòng ông. Hình như nàng đã ngủ. Ông Nam chua chát nghĩ niềm vui hội ngộ sau 10 năm xa cách là thế này sao?

Thật ra Hiền chưa ngủ, nàng đang ở trong tình trạng thật bối rối. Thời gian dài xa nhau và những thay đổi từ thể xác đến tâm hồn của ông Nam đã là một tảng nước đá làm hàng rào ngăn cách hai người. Hiền muốn làm cử chỉ quán quít chồng nhưng nàng không sao đóng kịch được, lòng nàng lạnh tanh thì làm sao mà âu yếm được cơ chứ. Phải chi ông Nam tỏ ra muốn gần gũi nàng thì còn có cớ để khuyến khích nàng cố gắng đáp ứng. Đằng này ông chỉ nằm đó, vắt tay lên trán, yên lặng thở dài tỏ vẻ chán nản. Ai làm gì mà chán nản cơ chứ, nàng ngao ngán nghĩ thầm. Xa nhau 10 năm trời, nàng cố gắng làm lụng vất vả để nuôi dạy các con. Cố gắng quên đi nỗi khao khát của người đàn bà trẻ để giữ lòng chung thủy với chồng.

Ngày đoàn tụ, không một lời nói cho mát lòng nhau, chỉ thấy toàn mĩa mai cay đắng. Chịu đựng không khí căng thẳng thêm một hồi lâu, cuối cùng Hiền trở mình quay lưng lại phía chồng cố dỗ giấc ngủ.

Năm mãi Hiền cũng không ngủ được, tự nhiên nàng chợt nhớ đến câu thơ trong truyện Kiều “Chưa vui xum họp đã sầu chia ly”. Chẳng lẽ vợ chồng Hiền cũng giống như trường hợp đó sao. Không thể nào, Hiền tự nhủ lòng mình. Mình sẽ phải cố gắng giúp chồng thích ứng với đời sống bên Mỹ. Nam đã chịu cực khổ quá nhiều, bao nhiêu năm tù tội đã làm tâm tính chàng thay đổi. Nam đã mất tất cả: tuổi trẻ, sức khỏe, danh vọng, tiền bạc và cả quê hương nữa. Bây giờ chàng chỉ còn lại Hiền và hai đứa con. Nàng không thể nào để cho gia đình đổ vỡ, để Nam cô đơn buồn tủi.

Hiền quay lại, nhẹ nhàng kéo tay chồng xuống, gói đầu lên cánh tay chàng. Ông Nam vừa ngạc nhiên vừa sung sướng. Ông vòng tay ôm choàng lấy vợ. Ông nói mà nước mắt ứa ra: “Con người anh tàn tạ quá rồi, thân thể già nua, tâm hồn cằn cỗi, chỉ có trái tim là không bao giờ thay đổi vì lúc nào nó cũng mãi mãi yêu em...”

Hồng Thủy

Một Chút Lãng Hông

Uyên vừa ăn cơm xong, chưa kịp dọn dẹp đã nghe tiếng chuông điện thoại reo, bà bảo trợ người Mỹ nhắc Uyên tối hôm nay là ngày khai giảng lớp học Anh văn cho một số người Việt Nam mới tới đất Mỹ. Uyên sửa soạn qua loa rồi lật đật đi cho kịp giờ. Buổi tối không còn xe bus nên Uyên phải đi bộ, cũng may lớp học cách nhà không xa là mấy. Tới nơi, Uyên nhìn đồng hồ thở phào, may quá còn sớm được 10 phút. Lớp học vồn vện có 12 người, Uyên lớn tuổi nhất còn toàn là mấy cô cậu trẻ. Mọi người bàn tán không biết giáo sư của họ sẽ là thầy hay cô, già hay trẻ, khó hay dễ, v.v.

Có tiếng mở cửa, mọi người đang nói chuyện bỗng im bật, một người đàn ông đứng tuổi bước vào. Uyên giật mình, sao ông thầy này giống ông Hoài, “người bạn chưa quen” của mình quá!

Uyên đến Hoa Kỳ được gần hai tháng, nàng đi theo diện H. O. Chồng Uyên là một sĩ quan cao cấp bị chết trong tù cải tạo nên Uyên và đứa con trai duy nhất 8 tuổi được phép ra đi. Uyên được ông cố vấn của chồng nàng ngày xưa hết lòng giúp đỡ. Họ xin nhà thờ bảo trợ, mượn nhà ngay cho hai mẹ con ở riêng và giới thiệu cho Uyên đi lau chùi, dọn dẹp các bàn giấy trong một cao ốc. Thoạt đầu nghe nói đi làm công việc lao động này Uyên cũng thấy tự ái bị tổn thương. Nhớ lại thời vàng son ở Việt Nam, nhà Uyên lúc nào cũng có hai chị người làm và một chú tài xế. Nàng ngập ngừng hỏi người bảo trợ còn việc nào khác hơn cho nàng làm được không. Người bảo trợ như thông cảm, nhẹ nhàng cắt nghĩa cho nàng hiểu. Ở xứ Mỹ, muốn xin một công việc gì, trước hết họ đòi hỏi phải có kinh nghiệm về công việc đó và phải nói được tiếng Anh. Cả hai điều kiện này nàng đều không có thì làm sao kiếm việc được. Chỉ có mỗi công việc dọn dẹp nhà cửa là ai cũng làm được,

không cần kinh nghiệm và cũng không cần thông thạo tiếng Anh. Bà bảo trợ nói Uyên chịu khó làm một thời gian để có tiền chi tiêu, sau đó đi học Anh văn. Nói được tiếng Anh rồi kiếm việc khác hoặc học nghề cũng dễ dàng hơn.

Ngày đầu tiên đi làm công việc “sén nương” này (cái tên Uyên đặt cho việc làm của mình để mà “cười ra nước mắt”) Uyên cũng thấy vui vui bởi vì nàng được gặp ngay một người đồng hương. Nhưng hai người chỉ lặng lẽ nhìn nhau mà chả nói được gì!

Trong số các bàn giấy mà Uyên phải lau chùi, có bàn giấy của một người Việt Nam. Sở dĩ Uyên biết được vì cái bảng tên ở trên bàn: HOAI NGUYEN. Uyên đoán là Hoài Nguyễn. Uyên thấy dưới tấm kính trên mặt bàn có hình một người đàn ông Á đông tay cầm tấm bảng đồng có khắc chữ Award với tên Hoai Nguyen, đứng bên cạnh hai người Mỹ. Uyên đoán người này làm việc giỏi nên được bằng khen thưởng. Không hiểu sao, chỉ thấy tấm bảng tên và ảnh của một người Việt Nam, Uyên cũng thấy lòng ấm áp như được gặp một người đồng hương bằng xương bằng thịt. Rất tự nhiên, Uyên thấy mình vô tình lau chùi bàn giấy của Hoài kỹ hơn, xếp đặt các đồ vật trên bàn cẩn thận hơn. Từ đó, bao giờ làm xong việc, ra về Uyên cũng ghé ngang bàn Hoài, nhìn ảnh chàng và nói đùa một mình: “Chào ông Hoài nhé! Hẹn gặp lại.” Lâu dần Uyên cảm thấy Hoài như một người bạn thân dù chưa bao giờ gặp. Bỗng dưng hôm nay Hoài đang đứng ngay trước mặt Uyên trong tư thế một ông thầy dạy học.

Hoài tự giới thiệu tên mình và nói rất khiêm tốn: “Tôi không phải là giáo sư Anh văn chuyên nghiệp. Tôi chỉ là người đến trước, nói tiếng Anh rành hơn các bạn nên tự nguyện đến đây giúp các bạn. Xin mọi người đừng ngại gì hết, nếu có gì không hiểu, cần hỏi, xin cứ tự nhiên. Bây giờ yêu cầu mọi người tự giới thiệu tên.”

Dáng dấp chàng lịch sự hào hoa, nói năng từ tốn nhẹ nhàng, thỉnh thoảng chêm vào những câu đùa thật vui khiến mọi

người cảm thấy thật thoải mái. Cô bé ngồi bên cạnh ghé tai Uyên nói nhỏ:

- Ông thầy này dễ thương quá hén chị.

Uyên cũng nói thầm lại:

- Ừ, chị biết ông này lâu rồi, hôm nay mới gặp.

Cô bé ngạc nhiên, hơi hơi lớn:

- Ừa, vậy sao?

Nghe tiếng nói, Hoài nhìn về phía cô bé:

- Em muốn hỏi gì không?

Cô bé quýnh quáng, thật thà khai ngay:

- Dạ hông có. Tại chị Uyên nói biết thầy lâu rồi mà hôm nay mới gặp, nên em hỏi vậy thôi.

Hoài ngạc nhiên nhìn Uyên, thấy Uyên lúng túng, hai má đỏ au, chàng chỉ mỉm cười chứ không hỏi gì thêm nữa. Qua phút ngưng ngập, Uyên nhìn Hoài thật nhanh như thầm cảm ơn sự tế nhị thông minh của chàng. Bởi vì, nếu Hoài hỏi tới, Uyên không biết phải trả lời ra sao. Không lẽ lại khai ra chuyện phải đi lau chùi dọn dẹp cho cả lớp nghe à.

Hai giờ học trôi qua thật nhanh. Khi Uyên ra khỏi lớp trời đang mưa to. Nàng đành phải đứng lại chờ tạnh mưa vì đi bộ về sẽ ướt hết. Hoài chờ học trò ra để đóng cửa lớp và tắt đèn. Chàng ngạc nhiên thấy Uyên còn đứng ở ngoài cửa:

- Uyên chưa về à?

Chàng gọi tên Uyên thật thân mật tự nhiên.

- Dạ, trời mưa đi bộ về sợ ướt hết nên Uyên phải chờ trời tạnh mới dám về.

Uyên cũng bắt chước xưng tên vì không biết xưng hô ra sao cho ổn. Thầy với tôi thì có vẻ không lịch sự. Thầy với em thì thân mật quá.

Hoài kinh ngạc:

- Đi bộ à? Trời tối thế này đi bộ nguy hiểm lắm.

Uyên cười:

- Giờ này không còn xe bus, không đi bộ thì làm sao về được Thầy.

- Để tôi đưa về. Lần sau đừng đi bộ nữa. Chỉ đường tôi sẽ đưa về.

Uyên ngại ngần:

- Như vậy làm phiền Thầy quá.

Hoài khôi hài:

- Làm phiền tôi còn hơn gặp hoạn nạn. Đàn bà con gái đi ban đêm nguy hiểm lắm. Tôi không dọa đâu.

Và Hoài tiếp luôn:

- Uyên đứng đây chờ, tôi đi lấy xe nhé!

Ngồi trên xe Hoài rồi, Uyên vẫn không tưởng tượng được là sự thật. Tất cả mọi việc ngẫu nhiên xảy đến thật lạ lùng. Chưa đầy 5 phút đã tới nhà Uyên. Nàng định mở cửa xe để xuống, Hoài vội ngăn lại:

- Trời mưa to quá, để tôi lấy dù che cho Uyên không thôi ướt hết.

Nói rồi Hoài nhanh nhẹn cầm dù đi xuống mở cửa xe cho Uyên và đưa Uyên vào tận cửa nhà. Chờ Uyên mở khóa bước vào nhà, Hoài mới chào từ giã. Chợt nhớ câu chuyện ở lớp học, Hoài vội hỏi Uyên:

- Sao hồi nãy Uyên lại nói với cô bé bên cạnh là biết tôi lâu rồi. Tôi nghĩ hình như mình chưa biết nhau bao giờ cả mà.

Uyên đang chân trong chân ngoài, sửa soạn bước vào nhà, chợt quay lại nhìn Hoài cười tinh quái:

- Uyên biết Thầy gần hai tháng rồi đó. Câu chuyện hơi dài. Mời Thầy vào nhà chơi. Uyên sẽ kể. Đứng thế này mà nói chuyện, mưa hắt ướt hết.

Bước vào phòng khách, Hoài cảm thấy không khí ấm cúng lạ thường. Nhìn cách trang hoàng, Hoài biết ngay Uyên là người có khiếu thẩm mỹ. Bình hoa cúc màu vàng thật linh động dưới ánh đèn. Căn phòng nhỏ, đồ đạc sơ sài nhưng xếp đặt rất dễ thương. Trên tường, bức ảnh Uyên che nón cười thật tươi trong chiếc áo dài tím thắm giữa một rừng hoa vàng đang ngả nghiêng trong gió.

- Hình như Uyên thích hoa vàng lắm phải không?

Uyên dạ thật ngoan rồi tiếp:

- Nhưng phải là hoa dại trong rừng hay ở những bãi cỏ hoang, Uyên không thích những bụi hoa vàng trong những khu vườn cắt xén cẩn thận, kiểu cách. Bình hoa này Thầy có biết Uyên

cất ở đâu không? Ở bãi cỏ hoang gần cao ốc chỗ Thầy làm việc đó.

Hoài nhìn Uyên kinh ngạc:

-Sao Uyên lại biết cả chỗ tôi làm việc?

Uyên mỉm cười:

- Uyên còn biết Thầy làm việc giỏi lắm và từng được khen thưởng nữa kìa.

- Sao cái gì về tôi Uyên cũng biết hết vậy? Tôi sợ Uyên rồi đó nhé!

- Uyên phải sợ Thầy chứ sao Thầy lại sợ ngược đời vậy? Ai lại thầy sợ trò, chủ sợ tớ bao giờ?

Hoài nghe có một cái gì thật chua chát trong giọng nói của Uyên, chàng bối rối và ngạc nhiên hết sức:

- Uyên nói cái gì mà chủ với tớ, Uyên nói rõ ra cho tôi hiểu được không? Nói đàng hoàng, không được đùa đâu nhé!

Uyên nhìn Hoài, đôi mắt thật buồn:

- Uyên nói thật chứ đâu có đùa. Uyên là người lau chùi, dọn dẹp bàn giấy của Thầy mỗi tuần, như vậy không gọi là đầy tớ thì gọi là cái gì đây? Uyên vẫn tự gọi mình là “sên nương” cho vẫn về đó.

Nói rồi Uyên cười thành tiếng. Uyên cười mà nước mắt chảy dài xuống má và bỗng dừng tiếng cười biến thành tiếng nấc. Hoài ngồi chết trân, không biết phải xử trí ra sao. Muốn lại dỗ Uyên mà không dám, sợ có vẻ sỗ sàng quá. Cuối cùng chàng chỉ biết nói:

- Khổ quá! Xin lỗi Uyên. Tôi không ngờ sự thể lại như vậy. Tôi không cố ý làm cho Uyên buồn đâu.

Nhìn Hoài lúng túng, Uyên bỗng thấy ân hận. Nàng lau vội nước mắt và dịu dàng nói:

- Chính Uyên phải xin lỗi Thầy chứ. Thầy có lỗi gì đâu. Từ ngày sang Mỹ tới giờ, cuộc sống thay đổi quá đột ngột, Uyên như người không được bình thường, hay tủi thân, dễ xúc động, lúc nào cũng cảm thấy thật cô đơn. Uyên không có ai thân thích ngoại trừ gia đình người bảo trợ nhưng lại ngôn ngữ bất đồng nên chẳng tâm sự được gì.

Hoài an ủi Uyên:

- Uyên mới ở Việt Nam sang, chưa quen nên cho việc lau chùi dọn dẹp là hèn hạ. Thực ra ở đây khác hẳn bên xứ mình. Học

sinh, sinh viên thường đi kiếm tiền bằng cách làm bồi bếp, rửa chén, giữ trẻ con, lau chùi dọn dẹp, rửa xe, cào tuyết, cắt cỏ v.v. Không ai khinh ai hết. Tuy nhiên Uyên chịu khổ làm thêm một thời gian ngắn nữa, tôi sẽ cố đi kiếm việc khác cho Uyên.

Có tiếng bầm chuông, Uyên chạy đi mở cửa và nói với Hoài:

- Chắc bà bảo trợ đưa cháu Quang về. Ông bà ấy có đứa con trai bằng tuổi cháu Quang nên muốn Quang ở lại, đi học với con bà ấy để tập nói tiếng Anh cho quen. Cứ tối thứ sáu thì bà ấy lại đưa cháu về.

Không biết nhà có khách, nên vừa bước vào nhà, bé Quang đã kêu đói âm ỉ:

- Mẹ ơi! Đói quá! Có cơm cho con ăn không? Con biết hôm nay được về nhà mình nên con dành bụng để ăn cơm Việt Nam. Ăn cơm Mỹ cả tuần, con ớn quá.

Giới thiệu con trai với Hoài xong, trong lúc Hoài hỏi chuyện bé Quang, Uyên vào bếp hâm nóng thức ăn cho con. Nhìn Uyên lăng xăng trong bếp, Hoài thầm nghĩ đây là hình ảnh đẹp nhất của người đàn bà. Cái hình ảnh đó Hoài ít khi được nhìn thấy trong căn bếp rộng lớn, tối tân ở nhà Hoài. Nhìn đồng hồ, Hoài đứng dậy cáo từ:

- Trễ quá! Tôi xin phép đi về. Thứ ba tuần tới tôi sẽ ghé đón Uyên đi học. Một tuần học hai lần, thứ ba và thứ sáu đúng không? Uyên cho tôi số điện thoại, tôi sẽ phone trước khi đến.

Uyên nói đùa trêu Hoài:

- Thầy về trễ có bị cô la không?

Hoài cười nhẹ:

- Vợ tôi bận rộn lắm, chưa chắc giờ này bà ấy đã có nhà.

Đúng như Hoài dự đoán. Hoài về đến nhà mà Trâm cũng vẫn chưa về. Chàng chán nản không buồn thay quần áo, buông mình nằm ngả trên cái ghế dài ở phòng khách. Chàng đưa mắt nhìn khung cảnh sang trọng của căn phòng. Bộ salon đắt tiền, bình hoa giả bằng lụa làm thật khéo léo tinh vi, đẹp không khác gì hoa thật. Tự nhiên chàng thấy hạnh phúc của mình cũng như bình hoa kia, trông lộng lẫy thắm tươi nhưng chỉ là những cành hoa giả, thiếu linh động, thiếu hương thơm.

Hồi ở Việt Nam mới sang, Hoài phải kiếm việc làm ngay để lo cho vợ và hai đứa con trai còn nhỏ. Trâm được nhà thờ bảo trợ giúp đỡ cho đi học lại. Sau khi tốt nghiệp, Trâm kiếm được việc làm khá tốt. Nàng thông minh, lạnh lẽ nên chẳng bao lâu con đường sự nghiệp cứ lên như điều gặp gió. Bây giờ nàng trở thành phụ tá giám đốc của một công ty lớn. Càng ngày công việc sở càng chiếm mất nhiều thì giờ của nàng hơn. Tối ngày nàng phải theo ông xếp lớn người Mỹ đi họp. Nàng đi sớm về trễ, giờ giấc bất thường. Lúc nào về đến nhà Trâm cũng than mệt, không còn thì giờ lo cơm nước hay dọn dẹp nhà cửa. Nàng tìm được giải pháp rất tiện lợi là lấy cơm tháng và mượn người tới lau chùi nhà cửa một tháng hai lần. Hoài rất khổ tâm vì phải ăn những món không phải nhà nấu và có nhiều món họ cho quá nhiều bột ngọt. Ăn xong chàng hay bị nhức đầu.

Đôi khi Hoài có cảm tưởng Trâm là người “share phòng” chứ không phải là một người vợ, cũng không là một người bạn thân vì là bạn thân mình còn có thể chia sẻ vui buồn. Trâm không có thì giờ nói chuyện nhiều với Hoài thì làm sao mà chia sẻ vui buồn cho được. Có những chuyện vui trong sở, được khen thưởng, được lên chức, lên lương, ... Hoài muốn về nhà khoe ngay với vợ nhưng về nhà lúc nào cũng chỉ là căn nhà vắng lặng chờ đón chàng. Cái vắng lặng đến độ lạnh lẽo làm cho chàng mỗi khi tan sở không còn muốn bước về nhà nữa. Hoài thường có những ước mơ thật đơn giản. Ước gì mỗi buổi chiều đi làm về, có Trâm tươi cười đứng đón ở cửa và được nhìn thấy Trâm lãng xãng nấu nướng trong bếp. Hai vợ chồng được ngồi ăn cơm với nhau, sẽ kể cho nhau nghe những chuyện vui buồn trong ngày. Sau đó hai người sẽ dắt nhau đi dạo sau vườn. Căn nhà Hoài ở có vườn thật rộng, phía sau nhà là một công viên, có hồ, có rừng thông, thật thơ mộng. Hoài thường thơ thẩn đi dạo một mình để thấy nỗi cô đơn tràn ngập tâm hồn.

Một hôm, Hoài nói cho Trâm nghe niềm mơ ước đơn giản đó, Trâm đã trả lời ngay bằng một giọng khó chịu:

- Anh đừng quên đây là xứ Mỹ, đàn bà cũng phải đi làm kiếm tiền như đàn ông. Công việc của em còn bận hơn của anh, làm sao em có thể chiều anh theo cái kiểu Việt Nam đó được.

Hoài cố nén giận, hạ giọng năn nỉ vợ:

Anh nghĩ tình trạng tài chánh của mình cũng khá rồi, em có thể làm bớt đi hoặc nghỉ việc ở nhà cho khỏe. Thực ra lương của anh cũng đủ cho chúng mình sống nếu em đừng đòi hỏi quá nhiều.

Trâm cười mai mỉa:

- Sống phải cầu tiến chứ ai lại thụt lùi? Sống với đồng lương của anh chắc em không sống được. Em quen tiêu xài rộng rãi rồi, hơn nữa em muốn làm thật nhiều tiền để về già tha hồ mà hưởng.

Hoài chán nản:

- Anh sợ không sống nổi với em đến lúc về già để mà hưởng như em nghĩ đâu.

Trâm sáng giọng:

- Anh làm như anh đang sống khổ sở lắm vậy. Anh được ở nhà lớn, đi xe sang, có vợ đi làm kiếm tiền nhiều như vậy không biết sướng còn than gì nữa. Em thật không hiểu nổi con người của anh?

Nói xong Trâm đi vào phòng, đóng cửa thật mạnh.

Lần này thì Hoài thất vọng hoàn toàn. Trâm với chàng bây giờ có quá nhiều khác biệt, hai người không bao giờ có thể hiểu nổi nhau. Trâm quan niệm hạnh phúc là có nhà thật lớn, xe thật sang, tiền thật nhiều. Ngược lại, hạnh phúc đối với Hoài chỉ đơn thuần là tình yêu và sự cảm thông giữa hai vợ chồng. Tiền chỉ là phụ, miễn sao đủ sống thì thôi. Tự nhiên Hoài thèm trở lại cái thuở hàn vi, thuở Trâm còn đi học, Hoài đi làm một mình nuôi cả gia đình. Hai người ở một căn nhà nhỏ nhưng hạnh phúc biết bao. Lúc đó Trâm thật hiền thực dễ thương. Bây giờ đi làm kiếm được nhiều tiền Trâm có vẻ tự cao và không còn nể phục chồng như trước nữa, nếu không muốn nói là coi thường chồng. Trâm tự do đi sớm về trễ, không cần thối mác xem Hoài buồn hay vui. Sáng hôm sau ngủ dậy, Trâm lại nói chuyện bình thường như không có gì xảy ra. Đối với Trâm, chuyện cãi vã chỉ là những chuyện nhỏ. Hoài lại nghĩ

khác. Chàng thấy giữa chàng và Trâm đã có một khoảng cách quá xa, có nói mấy cũng chẳng thay đổi được gì, chỉ đưa đến cãi nhau, nên từ đó Hoài sống lẳng lặng bên Trâm như một cái bóng. Chàng chỉ nói chuyện khi nào cần lắm và nói rất ít. Trâm không hề để ý đến sự thay đổi của chồng, nàng thậm nghĩ là Hoài đã biết “phục thiện” nên không còn cần nhằn vô lý nữa.

Sáng thứ hai vào sở làm, Hoài lặng người khi thấy trên góc bàn có một bình hoa vàng rực rỡ. Nghĩ tới hôm qua Uyên đã lau chùi bàn giấy cho mình và đặt lọ hoa ở đây, tự nhiên Hoài thấy lòng ấm lại. Tưởng tượng Uyên như một nàng tiên trong một chuyện cổ tích mà hồi bé Hoài thường được nghe bà ngoại kể: “Nàng tiên ngày ngày chờ lúc chàng thư sinh đi vắng, hiện ra lau chùi dọn dẹp, cơm nước cho chàng xong lại biến đi...”

Bỗng dưng Hoài mong cho chóng đến ngày mai để được đi dạy học. Hình ảnh căn phòng khách nhỏ bé, ấm cúng với bình hoa cúc đại màu vàng, và khuôn mặt dịu dàng đầm thắm với những giọt nước mắt thật tội nghiệp của Uyên như ánh nắng xuân rực rỡ sưởi ấm tâm hồn băng giá của Hoài.

Hồng Thủy

